

raan diskontattujen vekselien määrä pysytteli pitkin vuotta, talouselämän vilkastumisesta huolimatta, alemmalla tasolla kuin edellisenä vuonna ja oli kertomusvuoden päättyessä 1871 milj. markkaa pienempi kuin sen alkaessa. Vähennys oli siten lähes 14 %. Selvää on, että tämä tulos ei olisi ollut saavutettavissa ilman edullisia vientisuhdanteita.

Hypoteekkilainat ovat vailla merkitystä, ja myös kassakreditivien merkitys pankin luotonannossa on vähäinen. Jälkimmäisten nostettu osa vaihteli tuntuvasti vuoden varrella supistuen 398 milj. markasta nollaan vuoden viimeisenä päivänä.

Myös rediskonttausten määrä pysyi pitkin vuotta pienempänä kuin vuonna 1953. Vuoden alin kohta, 850 milj. markkaa, saavutettiin elokuun 23 päivänä, mutta sen jälkeen rediskonttaukset taas nousivat. Joulukuussa niiden määrä paisui tuntuvasti nousun suuremmaksikin kuin kertomusvuoden alkaessa. Lisäys oli kuitenkin vain 197 milj. markkaa. Huomattava on, että pankkien nettovelka Suomen Pankille oli yleensä jonkin verran pienempi kuin asetelman luvut osoittavat, niillä kun harvoja poikkeuksia lukuun ottamatta oli saatavia pano- ja otto-tilillä. Joulukuun 23 päivänä pankit kuitenkin olivat tilapäisesti ylittäneet pano- ja otto-tilinsä 4 971 milj. markan määrällä, joten niiden kokonaisvelka Suomen Pankille oli 13 497 milj. markkaa, mikä merkitsi vuoden huippua. Viikkoa myöhemmin tämä nettovelka oli puolta pienempi, 6 278 milj. markkaa.

Kotimaiseen luotonantoon kuuluvat edelleen, nimestään huolimatta, ulkomaiset vekselit, jotka ovat Kansainväliseltä Jälleenrakennuspankilta Suomen Pankin välityksellä vientiteollisuudelle saatujen luottojen katteena olevia ulkomaanrahan määräisiä tunnusteita. Kun vuoden varrella nostettiin tällaisia luottoja, jotka on kirjattu ulkomaisen velan tilille, lisääntyi myös puheena olevien vekselien kokonaisuus nousemista vastarivoltaan 6 103 milj. markasta 6 975 miljoonaa. Nousu oli siten vaatimaton edelliseen vuoteen verrattuna.

Suomen Pankin suoraan talouselämälle antamien diskonttoluottojen jakaantuminen talouselämän tärkeimpien haarojen kesken näkyy seuraavasta asetelmasta, joka valaisee tätä jakaantumista vuosien 1951—1954 viimeisenä päivänä.

	1951 %	1952 %	1953 %	1954 %
Vientiteollisuus	42.6	49.3	47.4	54.0
Kotimarkkinateollisuus	23.2	18.7	17.7	15.0
Voimalaitokset	14.0	10.9	12.8	9.9
Kauppa	19.6	20.3	21.9	21.1
Muu liike-elämä	0.6	0.8	0.2	0.0

Vientiteollisuudelle annettu luotto oli nyt niinkuin aikaisemminkin tärkeimmällä sijalla pankin suoraan talouselämälle antamassa luotossa. Sen absoluuttinen määrä pieneni tosin hiukan, noin sata milj. markkaa, mutta kun kaikkien muiden luotonsaajaryhmien luottomäärä supistui tuntuvasti, vientiteollisuuden suhteellinen osuus kasvoi. Vähennys oli suurin eli n. 34 % voimalaitosten saaman luoton kohdalla, kun kotimarkkinateollisuuden luottomäärä supistui lähes 27 % ja kaupan n. 14 %.

Setelistö

Liikkeessä olevien setelien määrä lisääntyi, seuraten tavanmukaisia kausivaihteluita, vähitellen. Tämä johtui pääasiallisesti talouselämän vilkastumisesta, mutta sitä voidaan myös pitää oireena rahantarjonnan liiallisesta runsaudesta.

Kertomusvuoden alkaessa seteleitä oli liikkeessä 45 019 milj. markan arvosta, tammi-kuun 23 päivänä saavutettiin vuoden alin määrä, 41 130 miljoonaa, mutta jo helmikuun lopussa setelistö oli noussut 46 225 milj. markkaan. Pienennyttyään jälleen jonkin verran setelistö toukokuun viimeisenä päivänä nousi uuteen huippuun, 47 169 miljoonaa. Erinäisten vaihteluiden jälkeen tähänastinen huippu, 48 857 milj. markkaa, saavutettiin joulukuun puolivälissä. Vuoden viimeisenä päivänä setelistö oli 47 902 milj. markkaa, joten se oli 2 883 miljoonaa suurempi kuin vuotta aikaisemmin. Nousu oli siten runsaasti 6 %, kun setelistö edellisenä vuonna päivästään oli supistunut puolikolmatta prosenttia. Setelistön kasvu olisi ilmeisesti ollut suurempi, ellei pikkusetelien vaihtoa kovaan rahaan olisi jatkunut.

Setelinanto-oikeus ja sen käyttö

Setelinantoon oikeuttavien varojen kehitys vuosineljänneksittäin käy selville seuraavasta asetelmasta.

	31/12 1953 milj. mk	31/3 1954 milj. mk	30/6 1954 milj. mk	30/9 1954 milj. mk	31/12 1954 milj. mk
Kultakassa	5 862	5 862	6 973	6 973	6 934
Ulkomaiset valuutat	13 834	15 623	15 872	20 104	25 159
Ulkomaiset vekselit	6 103	6 097	6 512	6 747	6 975
Ulkomaanrahan määräiset setelit ja korkoliput	128	111	99	75	81
Ulkomaiset obligaatiot	209	521	521	964	857
Kotimaiset vekselit	22 080	16 223	21 683	16 685	20 406
Vakauttamislainan obligaatiot	20 000	20 000	20 000	20 000	20 000
Yhteensä	68 216	64 437	71 660	71 548	80 412

Setelinantoon oikeuttavien varojen kokonaisuus pieneni alkuvuodesta, kun kotimaisten vekselien salkku supistui. Sen jälkeen valuuttavarannon lisääntyminen käänsi kehityksen päinvastaiseksi, ja vuoden viimeisellä neljänneksellä vekselisalkun paisuminen osaltaan lisäsi puheena olevien varojen kokonaisuuden kasvua. Vuoden päättyessä setelinantoon oikeuttavien varojen määrä oli 12 196 milj. markkaa runsaampi kuin sen alkaessa. Samalla on huomattava, että näiden varojen koostumus kehittyi edulliseen suuntaan, kun ulkomaisten valuuttojen osuus kokonaisuudesta tuntuvasti lisääntyi.

Verrattuna liikkeessä olevien setelien määrään kate oli runsas, kertomusvuoden alkaessa 151.5 % ja sen päättyessä vielä parempi, 167.9 %. Jos vertailu ulotetaan kaikkiin vaadittaessa maksettaviin sitoumuksiin, kate niinkään oli hyvä, se kun nousi 106.8 %:sta 111.6 %:iin.

Käytetyn ja käyttämättömän setelinanto-oikeuden eli setelinantovaran muodostumista valaisee seuraava asetelma.

	31/12 1953 milj. mk	31/12 1954 milj. mk
Setelinanto-oikeus		
Kultakassa ja ulkomaiset saatavat	26 136	40 006
Ohjesäännön 6 §:n mukaan	50 000	50 000
Setelinanto-oikeus	76 136	90 006
Käytetty määrä		
Liikkeessä olevat setelit	45 019	47 902
Muut vaadittaessa maksettavat sitoumukset	18 219	23 147
Myönnettyistä kassakreditii-veistä nostamatta oleva määrä	625	1 009
Käytetty setelinanto-oikeus	63 863	72 058

	31/12 1953 milj. mk	31/12 1954 milj. mk
Setelinantovara		
Käytettävissä oleva	4 353	8 353
Toissijaisesta katteesta riippuva	7 920	9 595
Käytetty määrä ja vara	76 136	90 006

Setelinanto-oikeus lisääntyi kaikkiaan 13 870 milj. markkaa eli 18 %, kun vastaava nousu edellisenä vuonna oli ollut 8 %. Lisäys johtui, niinkuin edellä on osoitettu, ensi sijassa valuuttavarannon kasvusta. Myös käytetty oikeus lisääntyi, mutta vähemmän, nim. 8 195 milj. markkaa vastaten 13 %:a. Yhteistuloksena oli, että setelinantovara lisääntyi 5 675 milj. markkaa, mikä vastaa 46 %:n nousua. Tästä noususta tuli suurempi puoli välittömästi käytettävissä olevan setelinantovaran osalle, joka lisääntyi lähes kaksinkertaiseksi eli 92 %. Toissijaisesta katteesta riippuva setelinantovara lisääntyi sekkin, mutta vain 21 %.

Pankin suhde valtioon

Syksyllä 1953 muutettiin Suomen Pankin katemääräyksiä ja samalla järjestettiin valtion luotonotto keskuspankista, joka siihen saakka oli tapahtunut valtion vekselien diskonttaamisen muodossa, siten että pankki sai haltuunsa valtion vekseliluoton vakauttamislainan obligaatioita 20 000 milj. markan arvosta. Sikäli kuin valtion kassatilanne ei vaadi näin suurta vahvistusta, sijoitetaan liikenevät varat keskuspankkiin pano- ja otto-tilille. Valtion velka on siten koko kertomusvuoden ajan esiintynyt vakiona, juuri mainitun summan suuruisena, samalla kun valtion pano- ja otto-tilillä olevien varojen

määrä on tuntuvasti vaihdellut. Äskeisessä kuukausitaulukossa on esitetty valtion nettovelka, so. puheena olevien tilien erotus. Tämä nettovelka pysytteli pitkin vuotta alemmalla tasolla kuin edellisenä vuonna, mikä osoittaa valtion kassatilanteen parantuneen. Kertomusvuoden loppupuolella puheena oleva velka painui minimimäärään, olipa se joulukuun 23 päivänä muuttunut 3 048 milj. markan nettosaatavaksi. Joulukuun viimeisenä päivänä valtiolla taas oli 4 530 milj. markan nettovelka Suomen Pankille. Vuoden aikana nettovelka oli pienentynyt 8 189 milj. markkaa eli lähes kolmasosaan.

Näiden tilien ulkopuolella on ns. IMF- ja IBRD-tilien kate. Tälle tilille on kirjattu Kansainvälisen Valuuttarahaston ja Kansainvälisen Jälleenrakennuspankin jäsenmaksusaatavan aiheuttama valtion velka Suomen Pankille, mikä erä samalla on kirjattu pankin tilan velkapuolelle pankin velkana mainituille järjestöille. Puheena oleva saatava pysyi, niinkuin äskeisestä asetelmasta näkyy, koko kertomusvuoden ajan muuttumattomana, 1 662 milj. markan määräisenä.

Rembursit

Tuontirembursseja avattiin kertomusvuonna 1 580, kun vastaava luku edellisenä vuonna oli melkoista pienempi, vain 1 218 rembursia. Arvossa on kuitenkin tapahtunut päinvastaiseen suuntaan käynyt muutos; tuontiremburssien yhteenlaskettu arvo aleni näet 7 609 milj. markasta vuonna 1953 6 892 miljoonaan kertomusvuonna. Selityksenä näihin muutoksiin on toiselta puolen tuonnin vilkastuminen ja toiselta puolen se seikka, että suuret yhteisostot ovat jääneet pois käytännöstä ja että maksutavoissa on tapahtunut muuttumista. Varsinkin suurliikkeet ovat näet luopuneet rembursien käytöstä ja siirtäneet perittäviin ja suoriin maksuihin. Eniten avattiin tuontirembursseja Yhdysvaltoihin, määrältään 1 787 milj. markkaa, Kiinan, Turkin ja Länsi-Saksan seurattessa lähinnä. — Vuoden päättyessä oli tuontirembursseja avoinna 935 milj. markan arvosta vastaten 620 miljoonaa vuotta aikaisemmin. Vientiremburssien käyttö lisääntyi jonkin verran rinnan viennin paisumisen kanssa. Uusia rembursseja avattiin 1 538, kun edelli-

sen vuoden vastaava luku oli 1 236. Arvoltaan vientiremburssit edustivat 14 901 milj. markkaa vastaten 12 847 miljoonaa vuonna 1953. Runsaimmin on vientirembursseja avattu Puolasta, 3 038 milj. markan, ja Brasiiliasta, 2 781 miljoonan arvosta, jälkimmäisen kohdalla suurimmalta osaltaan transiitkaupoista johtuvia. Lähinnä seurasivat Argentiina ja Yhdysvallat. — Vuoden päättyessä oli vientirembursseja avoinna 1 836 milj. markan arvosta, kun vastaava määrä vuotta aikaisemmin oli ollut lähes kaksi kertaa niin suuri, 3 445 miljoonaa.

Pankin tilinpäätös

Edellä on käsitelty Suomen Pankin tiliaseman tärkeimmät erät ja valaistu niissä kertomusvuoden aikana tapahtuneita muutoksia. Täydennykseksi esitetään vielä pankin omaisuustase kokonaisuudessaan ja luodaan silmäys tulostaseeseen.

O m a i s u u s t a s e

Suomen Pankin omaisuustase vuoden 1954 viimeiseltä päivältä näkyy seuraavasta asetelmasta, johon vertailun vuoksi on otettu vuoden 1953 omaisuustaseen vastaavat luvut.

	31/12 1953 milj.mk	31/12 1954 milj.mk
V a s t a a v a a		
Kulta	5 862.1	6 933.8
Ulkomaiset valuutat	13 834.6	25 159.5
Ulkomaiset vekselit	6 102.9	6 974.6
Ulkomaiset obligaatiot ..	209.0	857.2
Ulkomaanrahan määräiset setelit ja korkoliput ..	127.8	81.3
Valtion vakauttamislainan obligaatiot	20 000.0	20 000.0
Diskontatut vekselit	13 811.8	11 940.6
Rediskontatut vekselit ..	8 267.9	8 464.7
IMF- ja IBRD-tilien kate	1 662.2	1 662.2
Hypoteekkilainat	33.1	33.1
Kassakreditit	398.2	—
Ulkomaiset selvitystililit ..	9 596.6	3 946.4
Rembursiluotto	230.1	—
Suomen rahan määräiset obligaatiot	1 978.0	1 984.2

	31/12 1953 milj.mk	31/12 1954 milj.mk
Ulkomaanrahan määräiset obligaatiot	260.0	263.4
Eri tilit	681.7	244.7
Yhteensä	83 056.0	88 545.7

V a s t a t t a v a a

Liikkeessä olevat setelit	45 019.3	47 902.3
Valtion pano- ja ottotili	7 281.0	15 470.2
Liikepankkien pano- ja ottotilit	2 156.7	2 186.8
Muut pano- ja ottotilit ..	1 786.9	988.5
Postivekselit	236.9	62.9
Ulkomaiset tilinpitäjät ..	3 021.6	908.0
Kansainvälisen Valuuttarahaston ja Kansainvälisen Jälleenrakennuspankin tilit	3 386.8	2 349.6
Ulkomainen velka	5 716.3	6 506.7
Eri tilit	395.6	1 195.4
Järjestelytilit	4 536.1	735.4
Kantarahasto	5 000.0	5 000.0
Vararahasto	2 847.6	3 683.2
Käyttämättömät voitto-varat	—	35.6
Pankin voitto	1 671.2	1 521.1
Yhteensä	83 056.0	88 545.7

Edellisessä on jo käsitelty kaikkia tärkeimpiä kohtia varojen puolella. Mainittakoon vielä, että kotimaisten obligaatioiden tilit, jotka vuonna 1953 kasvoivat tuntuvasti kun eräitä vekseliluottoja muutettiin obligatiolainoiksi, kertomusvuoden aikana ovat pysyneet melkein muuttumattomina. Sen sijaan on, niinkuin edellä jo on mainittu, sijoitettu jonkin verran varoja ulkomaisiin obligatioihin.

Velkojen puolella ansaitsevat huomiota pano- ja ottotilit, joista valtion tiliä on jo aikaisemmin kosketeltu. Liikepankkien pano- ja ottotileillä olevat saatavat Suomen Pankista vaihtelivat melkoisesti viikosta viikkoon, olipa näitä tilejä seitsemänä tilapäivänä ylitetty. Tileillä oleva määrä oli vuo-

den viimeisenä päivänä 2 187 milj. markkaa eli melkein sama kuin vuotta aikaisemmin. Muiden pano- ja ottotilit vaihtelivat pienemmin heilahteluin kuin liikepankkien tilit, eikä niitä kertaakaan vuoden varrella ylitetty. Kertomusvuoden päättyessä näillä tileillä oli 988 milj. markkaa, kun vastaava määrä vuotta aikaisemmin oli ollut 1 787 miljoonaa.

Järjestelytilit supistuivat vuoden varrella huomattavasti, 4 536 milj. markasta 735 miljoonaan, mikä oli seurausta ulkomaisten valuuttojen kirjanpitoarvojen alentamisesta ja niiden määrän voimakkaasta kasvusta.

Pankin kantarahasto pysyi muuttumattomasti 5 000 milj. markan suuruisena, mihin määrään se oli nostettu vuonna 1948. Vararahastoa on sen sijaan jatkuvasti kartutettu ohjesäännön edellyttämällä tavalla. Niinpä siihen kertomusvuoden alussa vietiin puolet vuoden 1953 nettovoitosta, ts. 836 milj. markkaa. Kertomusvuoden päättyessä vararahastossa täten oli 3 683 milj. markkaa. Tämän lisäksi pankin tilassa esiintyy 36 milj. markan suuruinen erä käyttämättömiä voitto-varoja. Pankkivaltuusmiehet ehdottivat vuosi sitten, että tämä erä siirrettäisiin pankin vararahastoon, mutta asia oli vielä vuodenvaihteessa muodollisesti järjestämättä.

Pankin näkyvien omien varojen määrä oli tilinpäätöksen mukaan 8 683 milj. markkaa. Sen lisäksi pankilla on, niinkuin aikaisemmissa kertomuksissa on todettu, melkoisia omaisuuseriä, jotka eivät lainkaan tule näkyviin pankin tilasta, koska niitä ohjesäännön mukaan ei saa lukea pankin „varoiksi”. Näitä ovat ennen kaikkea pankin pää- ja haarakonttorien toimitalot sekä eräät muutkin pankin tarvitsemat kiinteistöt ynnä joku määrä osakkeita, ennen kaikkea Tervakoski Oy:n osake-enemmistö, joka on tarpeen setelipaperin valmistamista varten.

T u l o s t a s e

Suomen Pankin voitto- ja tappiotili vuodelta 1954 verrattuna vuoden 1953 vastaviin tuloksiin näkyy seuraavasta asetelmasta.

Tulot	1953 mk	1954 mk
Korot kotimaisesta lainausliikkeestä	1 373 223 275	1 162 748 469
Korot ulkomaisilta kirjeenvaihtajilta	207 561 947	145 960 459
Korot obligaatioista	162 997 104	204 106 232
Sekalaiset tulot	71 550 800	60 921 437
Provisiot	192 015 777	190 317 640
Agiointito	561 510 473	576 704 418
Yhteensä	2 568 859 376	2 340 758 655

Menot	1953 mk	1954 mk
Palkat ja palkkiot	278 093 726	277 454 794
Eläkkeet ja avustukset	18 159 005	19 198 510
Perhe-eläkkeet	5 636 045	6 697 185
Pankkivaltuusmiesten palkkiot ja kulut	1 464 950	1 239 725
Haarakonttorien valvojien palkkiot	689 400	703 000
Lapsilisä- ja kansaneläkemaksusuudet	14 412 695	14 469 041
Setelien valmistus	131 823 280	117 469 080
Kulut	80 040 798	70 358 192
Poistot	367 357 455	312 021 592
Pankin voitto	1 671 182 022	1 521 147 536
Yhteensä	2 568 859 376	2 340 758 655

Pankin kokonaistulo oli kertomusvuonna 228.1 milj. markkaa pienempi kuin lähinnä edellisenä vuonna. Tämä johtui pääasiassa siitä, että luotonanto, varsinkin rediskonttausten kohdalla, oli supistunut, minkä johdosta korkotulot samalla olivat pienentyneet. Näiden tulojen vähennys oli 210.5 milj. markkaa eli runsaasti 15 %, siitä huolimatta että tavanmukainen siirto varausten tilille oli pienempi kuin edellisenä vuonna. Myös korkotulot ulkomaisilta kirjeenvaihtajilta supistuivat. Sen sijaan obligaatiokorkojen kohdalla tapahtui lisäystä johtuen siitä, että obligaatiosalkku edellisen vuoden aikana oli paisunut. Muiden nimikkeiden kohdalla muutokset olivat vähäpätöisiä.

Kulujen puolella muutokset yleensä olivat aivan vähäisiä. Huomattavin muutos oli setelinpainatuksen aiheuttamien menojen pieneminen. Varsinaisia menoja oli kaikkiaan 508 milj. markkaa vastaten 530 miljoonaa edellisenä vuonna.

Niinkuin yleensä aikaisempinakin vuosina tehtiin tilinpäätöksessä melkoisia poistoja, jotka kuitenkin olivat yhteismäärältään vähän pienemmät kuin edellisinä vuosina. Ker-

tomusvuoden poistoista on tärkein uuden setelipainon rakennuskustannukset, 288.0 milj. markkaa, ja siihen liittyvä tunnelinrakennustyö, 7.8 miljoonaa. Edelleen on mainittava Mikkelin toimitalon korjauksista johtuva poisto, 4.6 milj. markkaa, rahalähetyksestä Mikkeli—Helsinki kadonnut rahaerä, 0.6 miljoonaa, sekä Joensuun Asunto-Oy Pankkitalon asunto-osakkeisiin liittyvä koroton laina, 4.1 miljoonaa. Tavallinen kaluston uushankinnan poisto nousi 7.2 milj. markkaan.

Lopputuloksena on, että pankin tilinpäätös osoittaa 1 521.1 milj. markan nettovoittoa. Tämä oli siten 150.1 miljoonaa eli n. 9 % pienempi kuin vuonna 1953, mutta silti suurempi kuin kaikkina aikaisempina vuosina. Nettovoiton viimeaikaista kehitystä osoittaa seuraava lukusarja. Nettovoitto oli

vuonna 1950	—	1 004.4	milj. markkaa
”	1951	—	1 414.6 ” ”
”	1952	—	1 211.7 ” ”
”	1953	—	1 671.2 ” ”
”	1954	—	1 521 147 536 ”

Pankin ohjesäännön mukaan on puolet nettovoitosta siirrettävä vararahastoon, kunnes tämä ja kantarahasto yhteensä nousevat vähintään 10 000 milj. markkaan. Tämän johdosta on puolet nettovoitosta, tarkoin otettuna 760 573 768 markkaa, siirretty vararahastoon, joka täten on noussut 4 443.8

milj. markan suuruiseksi. Nettovoiton toinen puoli siirretään valtion yleisiin tarkoituksiin käytettäväksi. Siirtosumma ei täysin vastaa sitä tuloa, 800 milj. markkaa, joka on merkitty valtion tuloarvioon Suomen Pankilta saatavaksi.

Pankkivaltuusmiesten käsittelemiä asioita

Setelien lunastaminen

Kun sen asetuksen, jolla Suomen Pankki viimeksi joulukuun 7 päivänä 1951 oli oikeutettu poikkeamaan ohjesääntönsä 8 §:n 1 mom:n säännöksistä setelien lunastamiseen nähden, voimassaoloaika vuoden 1954 lopussa olisi mennyt umpeen, pankin johtokunta, katsoen ettei ollut mahdollista palata kultaan sidottuun rahakantaan, teki aloitteen asetuksen voimassaoloajan pidentämiseksi. Yhtyen johtokunnan mielipiteeseen pankkivaltuusmiehet pyysivät valtioneuvostolta, että Suomen Pankki asetuksella oikeutettaisiin vuoden 1957 loppuun saakka edelleen poikkeamaan ohjesääntönsä 8 §:n 1 mom:n määräyksistä.

Tämä oikeus myönnettiin pankille marraskuun 19 päivänä 1954 annetulla asetuksella.

Tilintarkastus

Vuoden 1953 valtiopäivillä valitut varsinaiset tilintarkastajat, rahastonhoitaja Kaisa Hiilelä, kunnallisneuvos Kaapro Moilanen ja kunnallisormestari Heikki Kannisto, sekä tilintarkastajain varamiehet, maatalousteknikko Lauri Laine ja huoltopäällikkö Kusti Kulo, toimittivat viime vuoden helmikuun 22—26 päivinä pankin vuoden 1953 tilintarkastuksen. Tilintarkastajain lausunnon mukaisesti ja pankin ohjesääntönsä tätä koskevien säännösten nojalla pankkivaltuusmiehet myönsivät johtokunnalle vastuuvapauden pankin hallinnosta vuodelta 1953.

Lainausliikkeen ja valuuttakaupan tarkastus

Pankkivaltuusmiehet ovat vuoden aikana toimittaneet johtosääntönsä määräämän pankin lainausliikkeen ja muiden sijoitusten sekä valuuttakaupan tarkastuksen seuraavina aikoina: helmikuun 10, huhtikuun 28, kesäkuun 29, elokuun 27, lokakuun 22 ja joulukuun 17 päivänä.

Inventtaukset ja haarakonttorien tarkastukset

a) Pääkonttorissa

Johtosääntönsä 6 §:n mukaisesti pankkivaltuusmiehet ovat toimittaneet pääkonttorin kassojen ja kassaholvien sekä laina- ja vakuuskirjojen ynnä panttien ja talletusten inventtauksen. Inventtauksessa ei havaittu aihetta muistutuksiin.

b) Haarakonttoreissa

Pankkivaltuusmiehet ovat valvoneet, että konttorien valvojat ovat inventoineet haarakonttorien käsikassat ja holvit kerran kuukaudessa sekä vekselit, velkakirjat ja pantit vähintään kolmasti vuodessa.

Kaikissa haarakonttoreissa on toimitettu pankin johtosääntönsä 2 §:ssä säädetty tarkastus.

Pankkivaltuusmiesten valvonnan alaiset rahastot

Pankkivaltuusmiehet ovat hyväksyneet Längmanin ja Rosenbergin rahastojen sekä Elis Holmin hätäapurahaston tilit vuodelta 1953 ja lähettäneet jäljennökset tileistä pankkivaliokunnalle.

Lokakuussa 1953 pankkivaltuusmiehet olivat lähettäneet pankkivaliokunnalle ehdotuksen ohjeiksi E. J. Längmanin kunnallisrahaston korkovarojen jakamista varten ja ehdottaneet, että pankkivaliokunta esittäisi ne eduskunnan vahvistettaviksi. Maaliskuun 19 päivänä 1954 pankkivaltuusmiehille lähettämässään kirjelmässä eduskunta ilmoitti hyväksyneensä ja vahvistaneensa sanotut ohjeet.

Koska ohjeisiin sisältyy mm. valtion ja kunnan viranomaisia velvoittavia määräyksiä, julkaistiin ohjeet asetuskokoelmassa kesäkuun 8 päivänä 1954.

Yllä mainitussa kirjelmässään eduskunta lisäksi ilmoitti päättäneensä pankkivaltuusmiesten ehdotuksen mukaisesti, että Längmanin Litt. A-rahaston hoidosta aiheutuvat kulut on vuoden 1954 alusta lukien suoritettava rahaston omista varoista.

Suomen Pankin soveltamien korkojen porrastaminen

Lokakuun 18 päivänä pankkivaltuusmiehille lähettämässään kirjelmässä johtokunta huomautti, että korkokannan suhteellinen korkeus Suomessa menettää suuresti merkitystään luotonkäytön ja investointien säätelyn välineenä sen vuoksi, että kaikkiin luottoihin sovelletaan kaikissa rahalaitoksissa suunnilleen samaa korkoa. Suurin ero ylimmän ja alimman antolainauskoron välillä on Suomen Pankissa, ollen se sielläkin vain 1 %. Sen sijaan ulkomailla ylimmän ja alimman antolainauskoron ero on tavallisesti useita prosentteja, keskimääräisen korkokannan ollessa alempi. Tällaisen korkojen porrastamisen luonnollisena ja yksinkertaisena tarkoituksena on antaa luottoa alemmalla korolla sellaisille luotonkäyttäjille, jotka tarvitsevat luottoa vain lyhyen ajan ja suhteellisen vähän omiin varoihinsa verrattuna; korkeampaa korkoa taas yleensä sovelletaan pitkäaikaisiin jäätyneisiin luottoihin ja sellaisten asiakkaiden ollessa kysymyksessä, jotka pankin mielestä pyrkivät investoimaan liikaa. Korkokantaa muutettaessa ei muutos porrastetun koron maissa ole suinkaan aina yleinen vaan kohdistuu usein vain sellaisiin luottoihin, joita kulloinkin halutaan jarruttaa tai helpottaa.

Kirjelmässään johtokunta edelleen huomautti olevansa sitä mieltä, että Suomen Pankin olisi ensimmäisenä ryhdyttävä sanotunlaiseen antolainauskorkojen porrastamiseen. Tämä olisi suoritettava siten, että samalla saavutettaisiin toinenkin tavoite, nimittäin Suomen Pankin ja muiden rahalaitosten myöntämien liikeluottojen korkoerojen ainakin osittainen tasoittaminen. Erotus Suomen Pankin ja yksityisten rahalaitosten soveltamisissa koroissa luoton ollessa luonteeltaan molemmissa tapauksissa sama saattaa nykyisin olla niinkin suuri kuin 2½ %. Tällaiseen korkoeroon ei ole useimmiten mitään asiallista syytä vaan se on peräisin 1920-

luvun loppuvuosilta, jolloin keskuspankki pyrki alentamaan myös muiden pankkien korkokantaa. Suomen Pankin asiakkaiden käyttämä luotto ei ole kuin n. 1/20 kaikkien rahalaitosten antolainauksesta, ja heille annettua huomattavaa korkoetua ei nykyoloissa voida pitää kohtuullisena.

Edellä esitetyn perusteella johtokunta ehdotti, että Suomen Pankin soveltama ylin korko korotettaisiin 6¾ %:sta 7½ %:iin ja alin korko alennettaisiin 5¾ %:sta 5 %:iin ja johtokunnalle jätettäisiin mahdollisuus soveltaa erilaisia korkoja myöntämiinsä luottoihin näiden rajojen sisällä, korkeinta sellaisiin luottoihin tai siihen osaan jonkin asiakkaan luotosta, jota johtokunnan mielestä olisi supistettava, ja alinta esim. vientivekseleihin sekä määrättyihin raaka-ainehankintoihin ja yleiseltä kannalta tärkeisiin varastointeihin tms. myönnettäviin luottoihin. Tällainen muutos Suomen Pankin omassa korkopolitiikassa saattaisi, koska siten avautuisi ehkä mahdollisuus antaa lyhytaikaisia ja halpoja luottoja muillekin kuin niille asiakkaille, jotka nykyisin nauttivat tätä jo vuosia tai vuosikymmeniä sitten saamaansa etuoikeutta, jossain määrin vaikuttaa siihen, että liikepankit ja muut rahalaitokset alkaisivat luopua noudattamaltaan yhden koron linjalta.

Pankkivaltuusmiehet käsitelivät johtokunnan esitystä kokouksessaan lokakuun 22 päivänä ja päättivät panna asian silloin pöydälle. Kysymys otettiin uudelleen käsiteltäväksi marraskuun 24 päivänä, jolloin pankkivaltuusmiehet hyväksyivät johtokunnan esityksen ja määräsivät, että päätöstä ryhdytään soveltamaan joulukuun 1 päivästä 1954 lähtien.

Ehdotus Suomen Pankin ohjesääntönsä 6 §:n muuttamisesta

Pankkivaltuusmiehet olivat toukokuun 7 päivänä 1953 valtioneuvostolle tekemässään esityksessä, joka koski valtion Suomen Pankista nauttiman vekseliluoton muuttamista pitkäaikaiseksi obligaatiolainaksi ja tätä tarkoittavan muutoksen tekemistä pankin ohjesääntönsä 6 §:n 2 mom:iin, arvioineet ko. valtion vuoden 1953 vakauttamislainan määräksi riittävän 20 miljardia markkaa. Hyväksyessään hallituksen tätä koskeneen laki-

esityksen kesäkuun 29 päivänä 1953 eduskunta kuitenkin vahvisti lainan määrän enintään 25 miljardiksi markaksi.

Sanotun obligaatiolainan määrästä on kuitenkin viisi miljardia markkaa osoittautunut tarpeettomaksi eikä sitä ole nostettu Suomen Pankista. Sen johdosta, että rahanarvopoliittisten tavoitteiden saavuttamisen kannalta olisi tärkeää ehkäistä valtion lisäluoton saanti keskuspankista, johtokunta lokakuun 20 päivänä 1954 pankkivaltuusmiehille lähettämässään kirjelmässä ilmoitti pitävänsä tärkeänä, ettei jäljellä olevaa viiden miljardin markan määrää vallitsevissa oloissa lainkaan käytettäisi. Koska obligaatiolainan avulla ei myöskään ollut tarkoitusta luoda valtiolle mahdollisuuksia vastaisten vuosien budjettivajausten hoitamiseen, olisi johtokunnan mielestä setelinkatteena olevan valtion vuoden 1953 vakauttamislainan enimmäismäärä ollut alennettava 20 miljardiin markkaan. Kun tällainen päätös olisi edellyttänyt muutosta setelinkatetta koskeviin määräyksiin, johtokunta esitti kirjelmässään, että pankkivaltuusmiehet pyytäisivät valtioneuvostoa antamaan eduskunnalle lakiesityksen Suomen Pankin ohjesäännön 6 §:n 2 mom:n sanamuodon muuttamiseksi vastaavasti.

Pankkivaltuusmiehet käsitelivät johtokunnan esitystä lokakuun 22 päivänä mutta tulivat siihen tulokseen, että se ei aiheuttanut toimenpiteitä.

Luotto Kansainväliseltä Jälleenrakennuspankilta

Lokakuun 22 päivänä pitämässään kokouksessa pankkivaltuusmiehet hyväksyivät johtokunnan esityksen, että Suomen Pankki ottaisi Kansainväliseltä Jälleenrakennuspankilta, Washington D. C., 12 milj. dollarin suuruisen luoton pääasiassa eurooppalaisina valuutoina. Jälleenrakennuspankki oli suostunut myöntämään sen vähintään 15 vuoden ajaksi Suomen valtion takuulla ja enintään 4 3/4 %:n vuotuisella korolla. Luotosta on tarkoitus käyttää n. 8 milj. dollaria puunjalostusteollisuuden ja n. 4 milj. dollaria voimalaitosten konehankintoihin.

Uusi kirjeenvaihtajapankki

Johtokunnan esityksestä pankkivaltuusmiehet päättivät kokouksessaan marraskuun 24

päivänä, että Suomen Pankin kirjeenvaihtajapankiksi otetaan Berliner Bank Aktiengesellschaft-niminen pankkilaitos Länsi-Berlinistä, joka oli ilmoittanut suostuvansa siihen.

Pankin pääkonttorin lisärakennussuunnitelma

Kun pankin uusi setelipainorakennus kertomusvuoden lopulla valmistui ja muutto vanhasta setelipainosta sinne voitiin suorittaa vuoden loppuun mennessä, tuli kysymys vanhan setelipainorakennuksen käyttämisestä ajankohtaiseksi. Johtokunnan tarkoituksena oli alunperin ollut korjauttaa mainittu rakennus pääkonttorille lisätiloiksi, joita se välttämättä tarvitsee. Sanottua mahdollisuutta tutkittaessa oli kuitenkin ilmennyt, että rakennuksen tarkoituksenmukaiseen kuntoon saattaminen olisi edellyttänyt niin suuria muutos- ja korjaustöitä, että niiden suorittaminen olisi tullut suhteellisesti kalliimmaksi kuin vanhan rakennuksen purkaminen ja uuden rakentaminen sen tilalle. Lisäksi oli tutkimuksissa todettu, että kysymyksessä olevan rakennustilan tehokkaimman käytön ja pankin tarvitsemien lisätilojen kannalta tarkoituksenmukaisin ratkaisu, joka sitäpaitsi olisi arkkitehtonisesti onnistunein, saavutettavissa myös pankin Kirkkokadun puoleinen siipirakennus purettaisiin, jolloin tontille voitaisiin rakentaa kirkkopuistikkoa vastaan korttelin läpi Kirkkokadulta Rauhankadulle ulottuva erillinen rakennus, joka vain matalan osan kautta yhdistettäisiin purkamatta jäävään alkuperäiseen pankkirakennukseen.

Tämän johdosta johtokunta teki syyskuun 9 päivänä pankkivaltuusmiehille esityksen, että pankki ryhtyisi toteuttamaan edellä esitettyä tarkoituksenmukaisimmaksi todettua rakennussuunnitelmaa ja samassa yhteydessä teettämään alkuperäisessä pankkirakennuksessa erinäisiä rappeutumisen ja eräiden suunnitteilla olevien uudelleenjärjestelyjen vaatimia korjaus- ja muutostöitä.

Pankkivaltuusmiehet käsitelivät asiaa kokouksessaan syyskuun 17 päivänä ja tutustuivat tällöin alustavasti rakennussuunnitelmiin ja arkkitehti Harry W. Schreckin laatimiin luonnospiirustuksiin. Asia pantiin kuitenkin pöydälle tarkempaa tutustumista varten. Uudelleen johtokunnan esitys otet-

tiin käsiteltäväksi marraskuun 24 päivänä, jolloin pankkivaltuusmiehet päättivät hyväksyä sen. Samalla pankkivaltuusmiehet oikeuttivat johtokunnan ryhtymään rakennustöiden aiheuttamiin toimenpiteisiin.

Laadittujen suunnitelmien mukaan tulee uuden rakennuksen tilavuus olemaan n. 22 500 m³. Purettavaksi joutuu yhteensä n. 23 700 m³, mutta vaikka uudesta rakennuksesta näin ollen tuleekin kuutiotilavuudeltaan pienempi, saadaan tila huomattavasti tehokkaammin käytetyksi. Uuden rakennuksen rakennustyöt on suunniteltu suoritettaviksi kahdessa jaksossa, koska koko purettavaksi aiottua tilaa ei voida tyhjentää yhtä aikaa, ja kolmannessa jaksossa suoritetaan alkuperäisen pankkirakennuksen muutos- ja korjaustyöt.

Eräiden palkkojen ja eläkkeiden korottaminen, kalliinpaikanlisät sekä ylimääräisten toimenhaltijain palkkaus

Kokouksessaan marraskuun 24 päivänä pankkivaltuusmiehet päättivät johtokunnan esityksestä myöntää pankin eräiden vakinaisten toimenhaltijaryhmien peruspalkkoihin korotuksen tammikuun 1 päivästä 1955 lukien. Korotukset koskivat lähinnä niitä toimenhaltijaryhmiä, jotka olivat jääneet pahimmin jälkeen viimeisissä palkankorotuksissa, ja korotuksia myönnettäessä noudatettiin samoja periaatteita, joita valtio oli soveltanut suorittaessaan eräiden viran tai toimen haltijainsa palkkojen kuoppakorotuksen luonteisen tarkistuksen vuosina 1953 ja 1954. Pankin palkkojen korotuksista pääsi osalliseksi n. 25 % vakinaisista toimenhaltijoista, korotusprosentin ollessa keskimäärin 7.3.

Joulukuun 17 päivänä pitämässään kokouksessa pankkivaltuusmiehet päättivät johtokunnan esityksen mukaisesti, että pankin maksamat peruseläkkeet niistä toimista, joiden peruspalkkaa oli edellä kerrotussa palkkojen tarkistuksessa korotettu vuoden 1955 alusta lukien, korotetaan samasta ajankohdasta lähtien noudattaen samoja periaatteita, joita oli sovellettu valtion varoista suoritettavia eläkkeitä vastaavissa tapauksissa järjesteltäessä. Korotusten perustana käytettiin samasta tai vastaavasta toimesta, josta eläke oli myönnetty, tammikuun 1 päivästä 1955 lähtien maksettavan peruspalkan ja viiden

ikälisän yhteismäärää. Mainittujen peruseläkkeiden korottaminen ei, kuten ei valtion eläkkeiden korottaminenkaan, aiheuttanut muutosta täyden eläkkeen alimpaan ja ylimpään määrään.

Joulukuussa johtokunta ehdotti pankkivaltuusmiehille, että pankin vakinaisille ja ylimääräisille toimenhaltijoille maksettaisiin myös v. 1955 kalliinpaikanlisää samojen periaatteiden mukaisesti kuin sitä maksetaan valtion viran tai toimen haltijoille. Pankkivaltuusmiehet hyväksyivät ehdotuksen joulukuun 17 päivänä ja myönsivät tarkoitukseen yhteensä n. 19 400 000 markan suuruisen määrärahan.

Samana joulukuun 17 päivänä pankkivaltuusmiehet myönsivät n. 90 600 000 markkaa käytettäväksi pankin ylimääräisten toimenhaltijain palkkaamiseen v. 1955.

Myönnettyt eläkkeet, perhe-eläkkeet ja avustukset

Pankkivaltuusmiehet ovat kuluneen vuoden aikana myöntäneet viisi eläkesäännön mukaista eläkettä, kahdeksan perhe-eläkesäännön mukaista perhe-eläkettä ja neljä avustusta. Eläkkeiden yhteinen määrä oli 1 894 500 markkaa, perhe-eläkkeiden 1 375 800 markkaa ja avustusten 528 300 markkaa vuodessa.

Johtokunta

Pankkivaltuusmiesten esityksestä Tasavallan presidentti nimitti maaliskuun 5 päivänä antamallaan avoimella kirjeellä avoimena olleeseen Suomen Pankin johtokunnan jäsenen virkaan johtokunnan vt. jäsenen filosofian tohtori Klaus Wariksen.

Toukokuun 5 päivänä Tasavallan presidentti nimitti ja määräsi johtokunnan jäsenen lakitieteen tohtori Urho Kekkonen ulkoasiainministeriksi sekä hallituksen vaihduttua lokakuussa saman kuun 20 päivänä uuden hallituksen pääministeriksi. Tämän johdosta pankkivaltuusmiehet myönsivät tohtori Kekkoselle virkavapautta ensin hänen ulkoministerikautensa ja sittemmin hänen pääministerikautensa ajaksi sekä määräsivät johtokunnan vt. jäseneksi virkavapauden ajaksi pankin pääsihteerin lainopin kandidaatti Esko K. Leimosen.

Toukokuun 14 päivänä Tasavallan presidentti myönsi johtokunnan jäsenelle filosofian tohtori K. Kivialholle pyynnöstä eron virastaan heinäkuun 17 päivästä lukien, jolloin tohtori Kivialho täytti 70 vuotta, mihin ikärajaan saakka pankkivaltuusmiehet olivat oikeuttaneet hänet pysymään virassaan. Eron johdosta pankkivaltuusmiehet määräsivät johtokunnan vt. jäseneksi mainitusta heinäkuun 17 päivästä alkaen toistaiseksi, kuitenkin enintään siihen saakka, kunnes avoimeksi tullut johtokunnan jäsenen virka vakinaisesti täytetään, pankin osastopäällikön C. G. Sundmanin. Lokakuun 22 päivänä pankkivaltuusmiehet tekivät valtioneuvostolle esityksen, että kysymyksessä olevaan virkaan nimittettäisiin valtiovarainministeri Penna Tervo.

Pankkivaltuusmiehet määräsivät toukokuun 21 päivänä siksi johtokunnan jäseneksi, joka toimii johtokunnan vt. puheenjohtajana pankin johtosäännön 1 §:n 3 mom:n tarkoittamissa tapauksissa, johtokunnan jäsenen filosofian tohtori Klaus Wariksen kesäkuun 8 päivästä lukien toistaiseksi, ja syyskuun 17 päivänä johtokunnan jäsenen professori K. T. Jutilan toimimaan niinikään toistaiseksi johtokunnan vt. puheenjohtajana vastaavanlaisissa tapauksissa silloin kun tohtori Waris on jäävillinen tai hänellä on muu este.

Haarakonttorien valvojat

Pankin haarakonttorien valvojina ja heidän varamiehinnään ovat vuonna 1955 pankkivaltuusmiesten päätöksen nojalla seuraavat henkilöt:

Hämeenlinnan konttori: valvojat toimitusjohtaja Kaarlo August Noro ja varatuomari Yrjö Jokiranta sekä varamiehet toimitusjohtaja, talousneuvos Alekski Tandefelt ja johtaja, ekonomi Anders Gustaf Kuusterä;

Joensuun konttori: valvojat toimitusjohtaja Aleksanteri Vornanen ja henkikirjoittaja, varatuomari Mauno Moilanen sekä varamiehet kauppias Aulis Erkki Tahvo Aho ja rehtori, filmaisteri Aulis Olavi Waldemar Koivusalo;

Jyväskylän konttori: valvojat johtaja Kaarlo Vilhelm Laitila ja poliisimestari, varatuomari Eino Ilmari Karpio sekä varamiehet apulaiskaupunginjohtaja, dipl. insi-

nööri Veikko Johannes Tolamo ja johtaja Toivo Johannes Heinonen;

Kotkan konttori: valvojat toimitusjohtaja, kunnallisneuvos Veikko Aleksander Cajander ja kaupunginsihteeri, varatuomari Kustaa Ilmari Laaksonen sekä varamiehet toimitusjohtaja Kaarlo Erkki Marjanen ja toimitusjohtaja, ekonomi Risto Juhani Holopainen;

Kuopion konttori: valvojat pormestari Alvar Hjalmar Mikael Hurtt ja maanviljelysneuvos Niilo Ilmari Jokinen sekä varamiehet vanhempi oikeusneuvosmies Gunnar Valdemar Hellén ja toimistonhoitaja Vilho Ruotsalainen;

Lahden konttori: valvojat johtaja Väinö Tuompo ja kaupunginjohtaja Olavi Ilmari Kajala sekä varamiehet toimitusjohtaja, vuorineuvos Torsten Martin Lindroos ja pormestari, varatuomari Aulis Evald Arjama;

Mikkelin konttori: valvojat kihlakunnan- tuomari Erkki Veikko Kuokkanen ja kunnallisneuvosmies Otto Kinnunen sekä varamiehet toimitusjohtaja, agronomi Timo Lepänen ja toimitusjohtaja Lauri Ensio Auvinen;

Oulun konttori: valvojat toimitusjohtaja Otto Alfons Karhi ja oikeuspormestari Kaarlo Torsten Reinilä sekä varamiehet johtaja Jalmari Kustaa Korkeakivi ja toimitusjohtaja, kauppaneuvos Aarne Toivonen;

Porin konttori: valvojat fil. tohtori Frans Vihtori Härmä ja johtaja Yrjö Nurmi sekä varamiehet pormestari, varatuomari Väinö Wilhelm Hahta ja kaupunginjohtaja Martti Johannes Ekblom;

Tampereen konttori: valvojat toimitusjohtaja, kauppaneuvos Alpo Pesonen ja toimitusjohtaja, eversti Eric B:son Schauman sekä varamiehet oikeuspormestari, varatuomari Aarne Erkki Palomäki ja toimitusjohtaja, ekonomi Mauri Albert Zilliaeus;

Turun konttori: valvojat maaherra Frans Vilho Kyttä ja johtaja Juho Heikki Kurkela sekä varamiehet johtaja Aarne Laaksonen ja toimitusjohtaja Väinö Jylhä; sekä

Vaasan konttori: valvojat johtaja, kauppaneuvos Lauri Aleksander Niinioja ja pormestari Axel Elias Laxén sekä varamiehet johtaja Juho Viljam Vaahtoniemi ja toimitusjohtaja, hovioik. auskultantti Magnus Erik Tuomas-Kettunen.

Pankkivaltuusmiehet ja tilintarkastajat

Pankkivaltuusmiehinä olivat vuoden alusta huhtikuun 23 päivään saakka seuraavat henkilöt:

Vesterinen, Vihtori, ministeri,
Tanner, Väinö, toimitusjohtaja,
Ahmavaara, Arvi, laamanni,
Eskola, Kusti, maanviljelijä,
Peltonen, Onni, veturinkuljettaja,
Niukkanen, Juho, maanviljelijä,
Söderhjelm, Johan Otto, lakitieteen tohtori,
Aaltonen, Aimo, kirvesmies,
Murto, Yrjö, toimitsija.

Suppeamman valtuuston muodostivat kolme ensinmainittua.

Puheenjohtajana toimi pankkivaltuusmies Vesterinen ja varapuheenjohtajana pankkivaltuusmies Tanner.

Viime maaliskuussa toimitettujen eduskuntavaalien jälkeen kokoontuneen eduskunnan valitsijamiehet valitsivat huhtikuun 23 päivänä pankkivaltuusmiehiksi seuraavat henkilöt:

Niukkanen, Juho, maanviljelijä,
Tanner, Väinö, toimitusjohtaja,
Leikola, Erkki, professori,
Aaltonen, Aimo, kirvesmies,
Eskola, Kusti, maanviljelijä,
Peltonen, Onni, veturinkuljettaja,
Korsimo, Arvo, puoluesihteeri,
Söderhjelm, Johan Otto, lakitieteen tohtori,
Murto, Yrjö, toimitsija.

Näistä kolme ensinmainittua muodostivat suppeamman valtuuston.

Helsingissä maaliskuun 23 päivänä 1955.

KUSTI ESKOLA

Väinö Tanner
Aimo Aaltonen
Arvo Korsimo
Yrjö Murto

Erkki Leikola
Onni Peltonen
J. O. Söderhjelm
Eemil Luukka

Esko K. Leinonen

Kokouksessaan huhtikuun 27 päivänä pankkivaltuusmiehet valitsivat puheenjohtajakseen pankkivaltuusmies Niukkanen ja varapuheenjohtajakseen pankkivaltuusmies Tannerin.

Pankkivaltuusmies Niukkanen kuoltua toukokuun 17 päivänä pyysivät pankkivaltuusmiehet eduskunnan toimenpidettä avoimeksi tulleen pankkivaltuusmiehen toimen täyttämiseksi. Kesäkuun 10 päivänä eduskunnan valitsijamiehet valitsivat kunnallisneuvos *Eemil Luukan* pankkivaltuusmieheksi jäljellä olevaksi toimiajaksi. Samalla valitsijamiehet määräsivät, että suppeampaan pankkivaltuustoon edesmenneen pankkivaltuusmies Niukkanen sijaan astuu pankkivaltuusmies Eskola.

Kokouksessaan heinäkuun 6 päivänä pankkivaltuusmiehet valitsivat puheenjohtajakseen pankkivaltuusmies Eskolan.

Pankin tilintarkastajiksi vuoden 1954 tilejä tarkastamaan valitsijamiehet valitsivat seuraavat henkilöt:

Soininen, Heikki, kunnallisneuvos, hänen varamiehensä *Laine, Lauri*, maatalousteknikko;

Hiielä, Kaisa, rahastonhoitaja, hänen varamiehensä *Bryggari, Tuomas*, kivityömies;

Tuurna, Arno, kaupunginjohtaja, hänen varamiehensä *Öhman, Carl Arne*, lakitieteen lisensiaatti;

Janhunen, Matti, toimittaja, hänen varamiehensä *Kulo, Kusti*, huoltopäällikkö; sekä

Kannisto, Heikki, kunnallispuhemies, hänen varamiehensä *Leikola, Aare*, dipl. insinööri.

...pankki...
...kassa...
...lasku...

...kassa...
...lasku...
...pankki...

...kassa...
...lasku...
...pankki...

...kassa...
...lasku...
...pankki...

...kassa...
...lasku...
...pankki...

...kassa...
...lasku...
...pankki...

...kassa...
...lasku...
...pankki...

...kassa...
...lasku...
...pankki...

KUUTI ESKOLA

- Erkko Lehtola
- Onni Peltonen
- J. O. Söderström
- Henri Lankka

- Väinö Tanner
- Aino Aaltonen
- Aaro Korhonen
- Yrjö Sjöström

POISTETTU
1955-06-27
PANKKIPÄÄTÖSMIESTEN PANKIN
KIRJASTO